

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselőlet Záhony

ZÁHONYI VASUTAS

I. évfolyam, 23. szám

2011. november 2.

Távol a partoktól

Több mint három hét telt el a partraszállás óta, és az egységek mélyen a biztonságot sejtető szárazföld belsejében készülnek a jövőre. Kis csoportokra oszlottak, és keresik azt a közös pontot, azt az erőt, mely ismét egységbe szervezi őket. Mert a szárazföld biztonsága csalóka, egyre távolabb kerülnek egymástól, és meg kell küzdeniük a mindig is külön gesztenyét sütögetők hitelét vesztett, ám annál hangosabb próbálkozásaival is.

A partraszállás napján minden út a Kossuth térre vezetett, és bár nem oly feltűnően, de mostanában sincs ez másképp. A szakszervezetek számára ma sincs más lehetőség, mint hogy megpróbálják a Parlament falai között „lakó” képviselőket és kormánytagokat befolyásolni az ésszerűbb és célravezetőbb törvények megalkotásában. De manapság ismét külön-külön teszik ezt, nehezen mérhető és változó sikerrel.

A nyár és a kora ősz megmutatta, hogy az informális tárgyalások csekély eredményt hoznak, a formális tárgyalásokat pedig látszateredmények jellemezték.

Az eredményesség látszatára különösen vigyázott mindkét oldal, hiszen a hivatalos tárgyalásokra csak a kiválasztottak kaptak meghívást, mint a régi szép időkben. És mert számottevő eredményről nem dicsekedhetnek tagjaiknak, most más módszerekhez folyamodnak. Közben farkast – elvtársat – kiáltanak, elfelejtve, hogy tegnap még ők voltak a „testvéri” szervezet. Mert tegnap még bíztak a külön gesztenyében, ma viszont már a maradék bizalmat keresik, hogy megszólíthassák azokat, akik nélkül csak a kiáltásban jók.

A megszólítottak gyanakodva méregetik a „gesztenyéseket”: Azt tudják, mi rejlik a hirtelen pálfordulásuk mögött, mert egyértelmű a külön út eredménytelensége. De homályos a megszólítás, mert úgy tűnik, megint azok ellen akarnak harcolni, akikkel már rég együtt kellett volna küzdeni a győzelemért. Így nem csoda, ha a szétzóródott egységek bizalmatlanok irántuk, hiszen mindaddig csak a széthúzás szándéka sugárzott felőlük.

Az összefogás csak a szolidaritás elvén működő szakszervezetek között lehetséges, márpedig a különutasok leginkább csak magukra gondoltak a múltban. Sőt, számukra az egységre törekvés anarchikus cél. A jövőt nem ismerjük, de bízunk abban, hogy a közért és egymásért érzett felelősség képes újra erőssé tenni a jövőért küzdőket. És senki sorsa nem válik tragikomikussá a szárazföld rejtelmes zezugában.

4625 Záhony Európa tér 5.

vasúti tel: 03/33-49, mobil: 30-3866083, 20-243-4869, Fax: 03-70-63, 03-33-48

E-mail: juhasztne@zhnet.hu, zhtk@vsz.hu

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Nyugdíjas küldöttértekezett Záhonyban

Március óta megszokhatom, hogy hetente két alkalommal, hétfő és csütörtök délelőtt a szokásosnál is mozgalmasabb a területi képviselő: A nyugdíjas alapszervezet tisztviselői ilyenkor vannak az irodájukban, intézik nyugdíjasaink ügyeit. De

az elmúlt héten a szokásosnál is mozgalmasabban indult csütörtök reggel.

Nyugdíjas alapszervezetünk beszámoló küldöttértekezletre készült, és közel kétszáz küldött illetve vendég megjelenésére számítottak. Izgatottságuk hatása alól én sem tudtam kivonni magamat, és amikor megtudtam, hogy levezető elnökként a sikeres lebonyolítás aktív részes lehetek, talán még őket is felülmúltam. Közben a Művelődési Házban már gyülekeztek a nyugdíjasok, az előtérben szorgos kezek terítettek az ebédhez, és megérkeztek a meghívott vendégek is: Kiss Tibor az ONYSZ alelnöke, Háda Imre Záhony város polgármestere, és elfogadta a meghívást Takács Ede Záhony Forgalmi Csomópont vezetője is.

Pontosan tíz óra-kor köszönhettem a küldöttgyűlést, majd az érdemi munka megkezdés előtt Lippai Ferencné, Eszti néni szavalatát hallgattuk meg, akit az alapszervezet nevében Pecze János virággal köszöntött. Érdekes volt végignézni a megje-

lentek sorain, akik között nagyon sok régi ismerős arcot láttam. Voltak, akikkel még Eperjeskén dolgoztunk együtt, de találkoztam régi alapszervezeti tükár kollégákkal, és voltak olyanok, akiket már a képviselőtről ismerek.

A szavalat után Csáki Jenőné Gizike néni, az alapszervezet elnöke tartotta meg beszámolóját, és mindenre kiterjedő tájékoztatást kaptunk a választás óta végzett munkáról. Második napirendi pontként Pecze Jánosné gazdasági vezető számolt be az alapszervezet pénzügyi gazdálkodásáról, majd Pokol Bertalanné PEB elnök jelentését hallgattuk meg. A harmadik napirendben Fejes Lajos adott számot a Segélyezési Bizottság munkájáról, és Kiss Tibor alelnök tájékoztatta a résztvevőket aktuális kérdésekről.

A vita megnyitáskor óhatatlanul megfordult a fejemben, vajon milyen aktivitásra számítnak nyugdíjasaink körében, de nem kellett csalódnom, hiszen egymást érték a jelentkezők. A hozzászólások egy része a beszámolóban elhangzottakkal foglalkozott, és többen aktuális problémákat vetettek fel. Két hozzászóló is a nyugdíjasok arcképes igazolvány jogosultságáról kérdezett, ami nem meglepő, mert a térségünkben is több olyan vasútvállalattól nyugdíjba vonult vasutas él, akiknek a törvény alapján nem jár az utazási kedvezmény. A felháborodásuk érthető, hiszen több évtizedes MÁV munkaviszonyuk után arcképes igazolvány nélkül maradtak. Háda Imre polgármester hozzászólását követően kisebb lakossági fórum alakult ki, ami arra engedett következtetni, hogy a nyugdíjasok számára a város élete sem közömbös.

A küldöttgyűlés résztvevőire a beszámoló elfogadását követően az előtérben megterített asztalok vártak, s a nap zárásaként ízletes ebédet fogyaszthattunk el. A szervezésben és a lebonyolításban segítő tisztségviselők korukat meghazudtoló ügyességgel tálták fel az ebédet, s azon kezdtem gondolkodni, hogy biztosan nyugdíjasok között vagyok-e.

A közel kétszáz fős megjelenés egyértelműen jelezte nem csak szakszervezetünknek, hanem mindenki másnak is, hogy a nyugdíjasokat nem lehet másodrendű állampolgárként kezelni, tenni akarásuk, összefogásuk, egymás iránt érzett szeretetük méltó példa lehet mindannyiunk számára.

Juhász Tiborné

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Nyugalmat és emléket

Gyermekkoromban krizantémot vittünk Minden-szentek napján a temetőbe, és a hozzánk közelebb érzett halottak sírján leszúrtuk a homokba. A sárga és fehér virágok többnyire otthon teremtek, akkoriban még rosszabb soruk volt felénk a virágárosoknak, a faluban sokáig nem volt belőlük egy sem. Vittünk még gyertyát, amiből már a távolabbról ismerős elhunytak sírjánál is gyújtottunk egy-kettőt, és váltottuk néhány szót a sír körül állókkal, miután elmondunk egy imát a fejfák, ritkábban kőkeresztek alatt pihenőkért. És sötétedés után merengve néztük a sok kicsi tüzet.

Később faluhelyen is akadtak élelmes emberek, akik elkezdtek virágot termelni, elsőként krizantémot. Lassacskán a legtöbb helybéli már ott vásárolta meg a szebbnél szebb sírra valót, de a gyertyagyújtás sem maradt el, bár gyorsan terjedtek a mécsesek is. A legnagyobb változás, hogy mindezek már nem a sírhantra kerültek, hanem az egy kaptafára készült kő síremlékekre. Utóbbiak egyre nagyobbak és drágábbak lettek, és egyre kevesebben egyre rövidebben imádkoztak fölöttük. A merengést kezdte átvenni a kedélyes beszélgetés, és kevésbé volt már illetlen, ha valaki rágyújtott gyertyaégetés közben.

Az idők során a falu kinőtte a temetőjét, bezárásról, netán a régi sírok felszámolásáról szó sem lehetett, így aztán új temetőt nyitottak.

Új temetőbe új divat kell, oda már alig került az egyen-sírkövekből. Az új temető síremlékei egyre változatosabbak, minden eddiginél drágábbak lettek, és itt-ott a hagyományos sírfeliratok helyett megjelentek nagy költőink verssorai. Az újmódi márványokra még sok művirág kerül, de az élőkoszorúk is gyakoriak. A mécsesek előzőnlötték a temetőt, gyertya alig-alig, inkább csak a gyerekek kedvéért. Imádkozókat keresni kell, leginkább a néhány hónapja eltemetettek fölött kulcsolódnak imára a kezek. Viszont az új temető már rendezett, tágasabb, így többen férnek el a halottak mellett. Több ember többet beszélget, dohányzik, esetleg nevetgél. A merengés otthonra marad, vagy amikor már a többség hazakiváncozik, lehet bolyongani kicsit a fényekkel őrzött utakon.

A halottak kedvéért látogat a legtöbb távol élő haza, ilyenkor a nép fele „idegen”, a másik fele alig ismeri meg őket. Így aztán a kellemes idő segítségével folyik a találgatás, ki kinek a kije, na meg, hogy miféle az idegen társa, miért olyan ruhába jött. Az elhunytakról leginkább a gyerekek kedvéért esik szó, akik gyakran kíváncsiskodnak, ki fekszik kő- és márványlapok alatt. Az idősebbek türelmesen elmagyarázzák, melyik nagypapa melyik testvérét ábrázolja a sárguló fénykép, mit jelent az „idegen földben nyugszik”, és hogyan lehetséges, hogy valaki csak kilenc napot élhetett. Mondanak még, hogy ilyenkor nem cseverészni kell, hanem a meghaltakra emlékezni, de az újabb kérdés beléjük fojtja a szót. A tudás fontosabbá lett a gondolatnál.

Kicsi tüzek égnek a sírokon, lent és fent, körbe rakva a kereszteken és műmárvány tömbökön. Lassan kezd hideg lenni, a Nap is lemenőben. A sok kis tűz, mint sok elmúlt élet, mutatja a jövőt a még élőknek, akik igyekeznek elhessegetni a figyelmeztetést. Besötétedett, most érzem igazán, hogy hol vagyunk és miért. De igyekszem csak a meleg tüzekre figyelni, tekintetem kerüli a hideg sírok lebegő árnyait, amikor felhangzik a közelből egy sírt szentelő pap éneke: „Készíts neki boldog nyugalmat és örök emléket!”

Dolhai József